Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма принимають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостваахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поединоке число 3 кр.

Ч. 132. | Нинѣ: гр. к. Акулины м. | Завтра: рим. к. Н. 3 по Сош. Проспера 3 по Сош. | Субота 13 (25) червня 1892. | Всхôдъ сонця 4 г. 2 м.; захôдъ 8 г. 1 м. Бором. 761 терм. + 28·4° + 15·4°. | Рôкъ II.

Софійскій процесъ.

Въ Софіи розпôчне ся 30 с. м. процесъ противъ 18 Болгарôвъ, обжалованыхъ о участь въ убійствѣ болгарского міністра фінансôвъ Белчева, котрого они допустили ся ще дня 13 марта 1891 р. Процесъ сей, яко політичный мае свое значѣне не лишь спеціяльно для Болгаріѣ и въ загалѣ для вôдносинъ на цѣлôмъ балканьскôмъ пôвостровѣ, але вôнъ важный и для насъ, бо вôдкрывае наглядно, хто и якими способами послугуе ся, щобы въ сусѣдныхъ державахъ выкликувати заколотъ, та якѝ то люде и зъ якихъ причинъ дають ся они уживати до якого орудія. Атже у насъ волочать ся подôбного рода аґенты якъ въ Болгаріи, а одного такого, якъ показало ся найнебезпечнѣйшого, зловлено недавно въ Краковѣ. Рôжниця мѣжь аґентами, що волочать ся у насъ, а подôбными аґентами въ Болгаріи хиба лишь та, що нашѝ не маючи вôдповѣдного поля до свого дѣланя просто обдурюють тыхъ, котрымъ обѣцяли ся служити а болгарскѝ дѣйстно сповняють свою погану службу за марный грôшь. Але вернѣмъ до самого процесу.

Передъ судъ военный въ Софіи поставленѝ слѣдуючѝ обжалованѝ: Светославъ Миларовъ, Коста Поповъ, Юра Василевъ, Стоя Дюдьовъ, Ив. Бобековъ, Тома Ґеорґіевъ, Дмитро Стайковъ, Спасъ Лепандзовъ, Петро Каравеловъ, Трайко Китанчевъ, Олекса Караґуловъ, Юра Караґуловъ, Петро Македонскій, Юра Великовъ, Дмитро Молловъ, Дмитро Карастояновъ, Дмитро Ножаровъ и Петро Милковъ. Актъ обжалованя обôймае 80 сторôнъ, а змѣстъ его такій:

Дня 13 марта 1891 р. о 8 год. вечеромъ ишли президентъ міністрôвъ Стамболовъ и міністеръ фінансôвъ Белчевъ зъ жандармомъ Андоновомъ якъ разъ попри ворота до мѣского парку въ Софіи коло дому дра Тачева, коли на нихъ напало чотирохъ людей, зъ котрыхъ оденъ стрѣливъ на нихъ два разы зъ револьвера, а другій — разъ, и убили Белчева на мѣсци. Слѣдство выказало ясно, що они хотѣли убити Стамболова и черезъ то довести до змѣны въ теперѣшнôмъ правительствѣ; припадкомъ лишь стало ся инакше. Власти болгарскѝ обмежились зъ разу лишь на переслухане пôдозрѣныхъ особъ и на сконстатоване факту. Але не задовго удалось прийти на слѣдъ великого заговору. Ще въ маю 1890 р. давъ оденъ чоловѣкъ изъ Сливна, Олекса Пенковъ, письменно знати пôдпрефектови сего мѣста о великôмъ заговорѣ на житє Стамболова, до котрого належить также бувшій болгарскій еміґрантъ Светославъ Миларовъ, котрому позволено вернути до Болгаріѣ. Той Миларовъ стрѣтивъ разъ Пенкова пôдъ Сливномъ и сказавъ ему, що хоче ему повѣрити якесь дуже важне дѣло, але вôнъ (Пенковъ) мусить о тôмъ мовчати, бо инакше наложить головою. Вôнъ мае выстарати ся о дінамітъ, котрый треба буде выслати до Туреччины; притôмъ есть ще й друге важне дѣло, але Пенковъ мусить насамперёдъ зложити присягу, що не зрадить. Пенковъ пôдъ тыми условіями зложивъ отже таку присягу: „Присягаю, що все, що менѣ скажешь, буду держати въ тайнѣ, а колибъ ты довѣдавъ ся, що я щось выповѣвъ, або колибъ ты мавъ яке пôдозрѣне на мене, то даю тобѣ право мене убити“. Тогды ажь сказавъ ему Миларовъ, що мае въ Карнобатѣ людей, котрыхъ хоче пôслати до Софіѣ, щобы они Стамболова убили; колибъ имъ то не удало ся, то треба буде ужити дінаміту; грошей на то дасть россійске правительство.

По якôмсь часѣ дôставъ Пенковъ письмо зъ Софіѣ вôдъ Миларова, въ котрôмъ той ему радить, щобы вôнъ познакомивъ ся зъ дромъ Молловомъ, однымъ изъ найпершихъ проводирôвъ въ сѣй справѣ, а Молловъ дôставъ также письмо, щобы познакомивъ ся зъ Пенковомъ. У Миларова зроблено ревізію и найдено кôлька компромітуючихъ письмъ, а межи ними также и проектъ листу до якогось „Ал. Ал—чь“, въ котрôмъ вôнъ ему доносить, що подѣливъ ся грôшми зъ Константиномъ Поповомъ и поручникомъ Василевомъ та просить его, щобы вôнъ старавъ ся о то, абы тымъ двомъ можна було до Болгаріѣ вернути, не звертаючи на себе пôдозрѣня. Миларовъ каже, що вôнъ хотѣвъ лишь тымъ способомъ роздобути собѣ грошей, бо знавъ, що Россія не вдѣе въ Болгаріи нѣчого. Тѝ грошѣ дôставъ вôнъ вôдъ делеґата славяньского благотворительного комітету въ Одесѣ. Щобы тѝ грошѣ дôстати, сказавъ вôнъ тому делеґатови, Кривцеву, що они хотять князя убити. Кривцевъ давъ имъ грошѣ, бо знавъ Попова ще яко члена ватаги Набокова.

Мусевичь, товаришь Миларова, дôставъ 130 рублѣвъ а вôнъ, Поповъ и Василевъ по 30 наполеондорôвъ (300 зр). Друге письмо, яке найдено у Миларова, походить вôдъ Попова, въ котрôмъ той пише ему, що готовъ до „самопожертвованя“ и завзывае, щобы чимъ скорше приступити до дѣла. Миларовъ каже

3

ЯРИНА.

Повѣсть О. Г. Крашевского.

(Дальше.)

Ярина щезла за корчами, скакаючи черезъ плоты, мовь серна, а Остапъ знову задуманый усѣвъ пôдъ своимъ дубомъ.

— Отсе — думавъ — оденъ зъ тыхъ гарныхъ дикихъ цвѣтôвъ, що трохи сонця, а розцвились бы величаво. Та майже вôдъ матерной груди, зъ колѣнъ матери мусѣла она скочити до працѣ; ще рачкувала, а вже учила ся служити. Промѣнь думки, коли засіявъ въ тôй головцѣ, то хиба зôславъ его тамъ Богъ Ангеломъ-Сторожемъ, бо нѣхто зъ людей не подумавъ, що не досыть ѣй поживы, одежѣ и сну, а треба ѣй ще й думки, свѣтла, чутя, щобы въ нѣй засвѣтились, мовь у лямпѣ...

А душа лине до того свѣтла, котрого бажае, якъ дерева того яру пôдносять въ гору галузє и спѣшно ростуть, щобы выдобути ся на сонце. Якъ она слухае, якъ ловить, якъ тямить кожде слово! якъ въ нѣй кожде зеренце розростае ся и розцвитае! Кôлькожь то разôвъ дивувавъ ся я, коли по кôлькохъ дняхъ повтаряла менѣ мои власнѝ слова, переробленѝ нею, сильнѣйшѝ здае ся и огнистшѝ! Та якажь доля жде еѣ? Шумне весѣлє, байдужій чоловѣкъ, пискливѝ дѣти, недостача, праця невсипуща, ранна старôсть, сумна, холодна, сварлива...

Домавлявъ въ душѣ тѝ слова, коли Ярина выбѣгла скоро зъ корчѣвъ и станула передъ нимъ зô скôпцемъ въ руцѣ.

— Нема и не було Лепихи — сказала весело, дивлячись ему въ очи — навѣть старый Иванъ признавъ ся, бо то такій добрый чоловѣкъ, що Лепихи не було ту анѣ разу. Дайте спокôй, не замавляйте еѣ. Що то вамъ шкодить, що я собѣ що дня прибѣжу и тыхъ кôлька коровъ подою. Менѣ то мило.

— Але такій кусень дороги ити що дня?

— Що вамъ до того? То за те я почую дещо вôдъ васъ, а я такъ люблю слухати, коли вы говорите.

И закрыла ся та спустила очи.

— А люде? — сказавъ Остапъ.

— Ну, вôльному воля, нехай собѣ плетуть, менѣ байдуже.

— И замужь не пôдешь.

— Дайте менѣ спокôй. Сто разôвъ пôшла бы я, якъ бы лишь хотѣла, бо старого Кузьму люде знають, вôнъ помочи не потребує, а я у него одиначка. Та я сама не хочу.

— Чому?

— О то! — хочете знати? Ну, то скажу! Бо другого Остапа въ селѣ нема! — сказала скоро и утекла.

На таку несподѣвану заяву Остапъ остовпѣвъ и станувъ на мѣсци мовь прибитый, засумованый на довго. Хто знае, що въ ту хвилю дѣялось въ его серцю? Такъ прикро вôдкидати любовь, той найдорожшій даръ на земли!

Вже сонце скрыло ся за горы и острый холодъ зачинавъ дôймати, коли Остапъ вôльнымъ ходомъ прийшовъ до дому, але не увôйшовъ въ комнату, лише скинувъ шапку и усѣвъ на порозѣ. Ярина вже смеркомъ пересунулась черезъ огородъ, выдрапалась на стрôмке узгôрє по ледви значнôй стежцѣ и глянувши ще разъ на Остапа, побѣгла скоро до села.

На другій день погôдный весняный вечѣръ знову озолочувавъ яръ зъ Бондарчуковымъ хуторомъ живымъ промѣнемъ заходячого сонця, а Остапъ вернувши зъ вандрôвки по сусѣдныхъ селахъ, въ котрыхъ мавъ хорыхъ (бо зъ весною найчастѣйше показувалась пропасниця), обтерши пôтъ зъ чола, поставивши палицю въ кутъ, пôшовъ пôдъ дуба усѣсти, спочити и думати по своему звычаю. Кôлька разôвъ кинувъ очима на стежку, котрою звычайно приходила Ярина и посумнѣвъ, неначе бажавъ, щобы она бôльше не приходила, неначе еѣ веселôсть стискала ему серце, еѣ видъ мучивъ его.

По вчерашнôмъ такъ дивнôмъ высказѣ думавъ, що она хочь кôлька днѣвъ не явить ся; та вôнъ не знавъ серця женщины, а выхованый въ мѣстѣ забувъ сѣльскѝ обычаѣ. Ярина зъявила ся знову о своѣй годинѣ, ве

на то, що Поповъ не знавъ нѣчого, що то була лишь хитрôсть, щобы вôдъ делеґата славяньского благотворительного комітету въ Одесѣ выдурити грошѣ и не думавъ, що то дѣйстно мае бути заговôръ. Тому однакожь противлять ся его записки, въ котрыхъ вôнъ пише, якъ его товаришѣ въ Россіи, стративши всяку надѣю, що зможуть змѣнити теперѣшный порядокъ въ Болгаріи, зôбрали ся въ одной реставраціи въ Одесѣ и тамъ постановили убити князя або револьверомъ або штилетомъ, бо дінаміту не могли нѣякъ роздобути. Зъ тыхъ записокъ выходить такожь, що до заговору належали вôнъ, Миларовъ и Мусевичь, Басилевъ, Поповъ та бувшій капітанъ Беловъ, котрого однакожь выключили, бо ему недовѣряли. Плянъ заговору подано до вѣдомости секретареви благотворительного комітету, Аристову, (мабуть тому самому, до котрого своего часу слали письмо й нашѣ москвофілы, и на котрôмъ пôдписано такожь крил о. Петрушевича, а котре опôсля було друковане въ „Слав. Извѣстіяхъ") и одескому делеґатови Кривцову, а они той плянъ удобрили. Кривцовъ давъ кождому зъ нихъ грошѣ и по одному револьверови. Миларовъ вернувъ вôдтакъ до Болгаріѣ, дôставши на то позволене болгарского правительства, и осѣвъ на два днѣ въ Софіи, бо власти болгарскû казали ему заразъ перенести ся до якогось иншого мѣста. Вôнъ перенѣсъ ся отже до Филипополя, а незадовго приѣхавъ туды и Поповъ. Миларовъ примѣстивъ его тамъ у якогось Грека, а самъ поѣхавъ до Карнобату. Поповъ и сынъ того господаря хотѣли конче розвѣдати, куды буде ѣхати князь, а коли довѣдались, що князь мае вôдъѣзджати, написали заразъ до Миларова, щобы вôнъ приѣзджавъ. Миларовъ приѣхавъ. (*Д. б.*)

Справы краєви̂.

(*Рыбацкû ревіры въ Галичинѣ*). Пôсля розпорядженя Є. Ексц. Намѣстника Галичины зъ дня 21 серпня 1890 и на пôдставѣ ореченъ спеціяльнои анкеты приступило ц. к. Намѣстництво до творення ревірôвъ рыбацкихъ въ нашôмъ краю. Въ тыхъ дняхъ выдано розпорядженя що до подѣлу рѣкъ Солы, Скавы и Рабы на рыбацкû ревіры. Вôдтакъ приготовляесь уже подѣлъ рѣкъ Дунайця, Стрыя, Вислы и Буга.

Подѣлъ на ревіры причинить ся безъ сумнѣву до належного управильненя рыболовлѣ въ нашôмъ краю, пôднесе рыбне господарство, а тымъ самымъ пôднесе економічну вартôсть тои, до теперь такъ мало вызысканои галузи господарства краевого, въ котрôй бувъ неладъ и самоволя.

Въ иншихъ краяхъ, якъ н. пр. въ Шкоціи и въ Америцѣ, приносить господарство рыбне величезнû доходы. Правда, що тамъ дуже люблять рыбу и платять великû грошѣ за выарендоване рыбныхъ мѣсць. Въ Шкоціи за розмѣрно невеликій ревіръ платять рôчно 4000 фунтôвъ штерлінґôвъ (48.000 зр.) чиншу за аренду. Американьскій міліонеръ Вінавсъ, що арендуе величезнû ревіры, котрû обôймають чотири рѣки и богато озеръ, платить рôчно 40.000 фунтôвъ штерлінґôвъ (400.000 зр.) за право рыболовлѣ и ловôвъ. Гр. Дельгавсі бере за аренду права ловôвъ и рыболовлѣ въ своихъ добрахъ 10.000 фунтôвъ. Однакъ найбôльшû доходы зъ того мае кн. Сусерлендъ. Сотки своихъ дрôбныхъ ревірôвъ арендуе вôнъ лише на мѣсяць и зъ того мае доходу 100.000 фунтôвъ, т. е. коло 1,200.000 зр. Спортсмены въ Британіи, що залюбки ловлять рыбу, не для зарôбку, а для приемности, выдають загаломъ взявши рôчно 40 міліонôвъ фунтôвъ штерлінґôвъ на се.

Въ Норвеґіи, де міліонерôвъ нема, платять по 1000 до 1200 фунтôвъ рôчно за право рыболовлѣ на не бôльшôмъ ревірѣ, якъ двѣ до три милѣ анґлійскû здовжь берегôвъ рѣкъ.

Въ Анґліи и Шкоціи и въ Сполученыхъ державахъ пôвночнои Америки суть сотки товариствъ та клюбôвъ рыбацкихъ, що дбають о годôвлю рыбъ и не дають ихъ завчасу выловлювати. Тому рыболовля розвиваесь тамъ дуже гарно и приносить що разъ бôльшû доходы. Товариствами тыми опѣкують ся дуже радо власти краевû и они розвивають ся зъ хôснomъ для економічного розвою своихъ краѣвъ.

Такъ отже згадане на вступѣ розпорядженє про подѣлъ Солы, Скавы и Рабы есть початкомъ у насъ до подôбнои розумнои господарки рыбнои.

(*Концессіѣ на побиране мыта*). Є. Вел. Цѣсарь санкціонувавъ ухвалы сойму галицкого, котрыми дозваляе ся побирати мыто слѣдуючимъ радамъ повѣтовымъ и громадамъ всхôдной Галичины: выдѣлови повѣтовому въ Скалатѣ, на удержане дороги громадскои Грималôвъ-Сороцко-Теребовля; радѣ повѣтовôй въ Пôдгайцяхъ на дорозѣ повѣтовôй пôдгаецко-галицкôй; радѣ повѣтовôй въ Каменцѣ струмиловôй вôдъ повѣтового моста на рѣцѣ Полтвѣ въ Буску; радѣ повѣтовôй въ Долинѣ вôдъ моста повѣтового на рѣцѣ Сѣвцѣ при доѣздѣ до дворця зелѣзничого въ Креховичахъ; радѣ повѣтовôй въ Старôмъ мѣстѣ вôдъ мостôвъ на дорозѣ повѣтовôй Топольниця-Туре и Тершôвъ-Лавровъ; радѣ повѣтовôй въ Жовквѣ вôдъ моста повѣтового на рѣцѣ Равѣ въ Мостахъ великихъ; радѣ повѣтовôй въ Мостискахъ на дорозѣ повѣтовôй годиньско-самбôрскôй и вôдъ мостôвъ повѣтовыхъ на рѣцѣ Вишни въ Пôдгатю и Соломянцѣ; выдѣлови повѣтовому въ Золочевѣ и Каменцѣ струмиловôй, яко властимъ управляючимъ, на удержане битои дороги Красне Глиняны; обшарови дворскому въ Маріямполи вôдъ перевозу на Днѣстрѣ; громадѣ спôльно зъ обшаромъ дворскимъ въ Лугахъ вôдъ моста на рѣцѣ Иленцѣ; обшарови дворскому въ Вовчинци вôдъ моста на рѣцѣ Быстрици.

Рада державна.

Комісія валютова ухвалила арт. 10 предложеня о валютѣ коронной, котрый то артикулъ мѣстить въ собѣ постановы що до управильненя обороту срѣбнои монеты дрôбнои. Всѣ внесеня вôдносячû ся до змѣны предложеня правительственного вôдкинено. Міністеръ фінансôвъ заявивъ, що запасъ срѣбла, потрôбный до выбиваня дрôбнои монеты, буде репрезентувати вартôсть 75$^{1}/_{6}$ міліонôвъ. Запасъ той есть въ переважнôй части покрытый, въ наслѣдокъ чого правительство не буде потребувало анѣ стягати срѣбныхъ ґульденôвъ, анѣ закуповувати срѣбла въ Лондонѣ.

Вчера вôдбувала ся дебата надъ арт. 11, въ котрôмъ сказано, що мають выбивати ся монеты нікльовû (20 и 10 сотикôвъ) и бронзовû (2 и 1 сотикъ). Комісія ухвалила не выбивати монеты нікльовои, лишь срѣбну и мѣдяну. Позаякъ нікель есть дешевшій вôдъ мѣди, то держава готова стратити черезъ ту ухвалу 15 міліонôвъ. Внесене на выкинене ніклю поставивъ пос. Лянґъ (Молодочехъ), а его пôдперли Пініньскій, Шавпъ и Пленеръ. Ухвалено отже выбивати короны и пôвкороны (50 сотикôвъ) и 20 сотикôвъ изъ срѣбла, а 10, 2 и 1 сотики зъ бронзу. Пос. Щепановскій внѣсъ вотумъ меншости.

села, якъ була вчера, спокойна и сама перша промовила звычайне: Добрый вечеръ!

Еѣ очи навѣть смѣлѣйше нинѣ повтаряли то, що уста еѣ сказали вчера. — Остапъ же бувъ сумнѣйшій и зажуреный.

Въ его серцю були лише холоднû спомины, тамъ не могло бути и не було пристрастного привязаня, бо вôнъ всѣмъ серцемъ, всею думкою своею любивъ вже одну женщину; найпалкûйшû чутя не могли розжарити того застилого попелу. Мимо того чувъ вôнъ якусь вдяку, чувъ приязнь и зичливôсть для женщины, котра его полюбила. Вôнъ видѣвъ вôдъ давна, зъ якимъ трепетомъ и поважанемъ, зъ якимъ тихимъ одушевленемъ неразъ слухала она его слôвъ. Неразъ заглянувъ вôнъ огонь въ оцѣ еѣ, почувъ голосъ тремтячій, побачивъ румянець на лицю, але думавъ, що се она его такъ дуже — поважае, лякаесь, вдячна ему. Любовь, що зъявилась несподѣвано на дорозѣ его житя, вже запертôй въ вузкû границѣ, була для него журбою и непотрѣбнымъ тягаремъ, хочь вôнъ витавъ еѣ радо. Чимъ за ню вôддячитись? що зъ нею почати?

Совѣсть казала ему вôдкинути сю любовь, а милосердє не казало; хвилю боровъ ся, а вкôнци подумавъ такъ, якъ не оденъ: Се лишь хвилева вподоба; великû пристрасти рѣдко лучають ся; у людей низшои верствы ще рѣдше, якъ де инде. Они не мають часу думати, анѣ пôддержувати огонь; тяжка праця боронить ихъ вôдъ всякого терпѣня — то мине.

И подвѣвши голову, усмѣхнувъ ся та вôдповѣвъ на привѣтъ гарнои Ярины: Добрый вечеръ.

Ярина якъ звычайно була уквѣтчана польными цвѣтками, свѣжа, майже выстроена. Она глянула на него горячо, зъ залицанемъ и оперши ся о пень дуба, пôдъ котрымъ сидѣвъ, зачала розмову.

— Бачите, якъ я звинула ся. Скопала кусень города, высадила и пôдлила розсаду, наставила вечеру и лишивши еѣ матери, прийшла до вашихъ коровъ. Звѣдувала ся я у Лепихи, чи вы еѣ замовили, але ѣй Богу, она и не чула про се. Она вже й не здужае.

— Спасибô тобѣ, Ярино, але тобѣ се такожь за тяжко.

— Тяжке, бачите, лишь се, що не миле, — вôдповѣла дѣвчина смѣло.

— Ты така добра, моя Ярино, що тобѣ мило все кождому добро зробити.

— Думаете, кождому? Нѣ, не така я добра. Одному робить ся, абы зробити, а другому робить ся зъ цѣлого серця.

— Дай Боже вôддячитись тобѣ за твое добре серце....

Дѣвчина зôтхнула. — Та чи я потребую вашои дяки?

Пôднесла голову, двѣ слезы закрутились въ еѣ чорныхъ очахъ, але она здержала ихъ, закимъ упали и знову усмѣхнулась.

— Якъ менѣ схочете вôддячитись, то тямте, прикличте мене и позвольте слухати васъ, коли будете говорити довго, довго довго.

— Про що?

— А про що собѣ схочете. Я люблю слухати васъ, коли й не розумѣю. Коли й слôвъ вашихъ не понимаю, то голосъ вашъ звучить менѣ въ ухахъ, мовь найгарнѣйшій спѣвъ птички.

— Спасибô тобѣ, — сказавъ зъ примушенымъ усмѣхомъ Остапъ — се твое добре серце такъ вôддячуесь менѣ за матерь.

— За матерь! — шепнула тихо Ярина — нехай и за матерь. Та менѣ здаесь, що и безъ того я бы чула те саме, що й теперь. Се якось Богъ зна зъ вôдки прийшло. Впередъ я лякалась, дуже лякалась; думала собѣ: такій розумный чоловѣкъ, то мабуть дуже страшный. А якъ я пересвѣдчилась, що вы и розумнû и тихû та добрû, то й цѣкава була дещо почути вôдъ того розуму—и отъ такъ помалу, помалу — а теперь колибъ я васъ довго не бачила, то було бы менѣ тужно. А колибъ хто сказавъ, що нѣколи не побачу....

— То що, Ярино? Чей же то може бути? Я не тутешный и коли будь можу вôдойти.

— Не кажѣть! По що таке казати! — кликнула скоро, а очи еѣ були сухû — то не може бути. Ну, а якъ бы ты пôшовъ де вôдъ насъ далеко, то я за тобою.

Перегляд політичный.

Кн. Бісмаркъ вôдъѣхавъ вчера наконецъ до Монахова. Студенты и деякій послы вôдводили его ажь до Ст. Пельтенъ. Въ Лінцу повитавъ его предсѣдатель тамошного нѣмецкого клюбу и назвавъ его основателемъ нѣмецкои державы, а Бісмаркъ вôдповѣвъ ему: Скажѣть радше: основатель австро-нѣмецкого союза.

За именоване Мандича сераєвскимъ митрополитомъ, выславъ Є. Вел. Цѣсарь константинопольскому патріярсѣ 6000 зр. нележитости правнои.

Kreuz Ztg. подає якусь неимовѣрну вѣсть, що папа вôдобравъ Австріи право протектората надъ альбаньскими католиками, особливо же право до именованя епископôвъ, а надавъ то право вôрменьскому патріярсѣ Азаріяну.

Новинки.

Львôвъ дня 23 червня.

— **Гр. кат. комітетови парохіяльному въ Ситиховѣ**, въ повѣтѣ львôвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на внутрѣшне уряджене церкви.

— **Дръ Петро Стебельскій**, надзвычайный професоръ рускои катедры карного права у Львовѣ, одержавъ вôдъ Міністерства при нагодѣ уступленя зô службы судейскои признанє за дѣяльнôсть судейску.

— **Є. Екец. II. Намѣстникъ** звидѣвъ передвчера по снѣданю бережаньску народну школу дѣвочу, шпиталь, урядъ податковый, урядъ мѣскій, судъ окружный, выдѣлъ повѣтовый, де маршалокъ представивъ всѣхъ членôвъ Рады повѣтовои, дальше дôмъ охотничои сторожи огневои и польску бурсу. О годинѣ 7 вôдбувъ ся обѣдъ въ Раю у ґр. Якова Потоцкого. На обѣдъ були запрошенй начальники властей, оба парохи и бурмістръ. Вчера рано выѣхавъ II. Намѣстникъ до Пôдгаєць. Мѣсто було святочно прибране. II. Намѣстникъ люстровавъ передовсѣмъ староство, вôдтакъ звидѣвъ шпиталь, школу, урядъ громадскій, вложивъ візиту мѣсцевому латиньскому парохови о. Керщѣ и о 1 годинѣ по полудни вôдъѣхавъ до Монастириска. Зъ вôдси на Станіславôвъ має удатись до Радовець.

— **Ректоромъ школы політехнічнои** у Львовѣ на рôкъ 1892/93 выбраный професоръ Іосифъ Ріхтеръ, а деканами на лѣта 1892/93 и 1893/94, проф. Юл. Быковскій и проф. Брон. Павлевскій.

— **Конфіската брошуръ**. Черновецка Gaz. Pol. доносить, що звѣстный буковиньскій аґітаторъ, котрый звычайно пересиджує у Вѣдни и тамъ выдає москвофільску газетку, въ котрôй подає мѣжь иншимъ такожь портреты всѣлякихъ россійскихъ достойникôвъ а вôдтакъ ту газетку розкидує помѣжь селянъ у насъ и на Буковинѣ, черезъ що наводить неразъ ревізіи на нашихъ селянъ, увихає ся все ще по Буковинѣ. Вôнъ спровадивъ бувъ собѣ зъ Вѣдня цѣлу паку книжочокъ выдаваныхъ въ Россіи бляготворительнымъ комітетомъ, котрый оплачує всѣлякихъ аґентôвъ за границею, якъ то н. пр. дѣялось и въ Болгаріи; книжочки тй наспѣли були минувшого тыждня до Черновець, але поліція заразъ ихъ тамъ сконфіскувала.

— **Нещастя елементарнй**. Въ наслѣдокъ зливы вылили доплывы Сяну въ повѣтѣ ниськôмъ и наробили богато шкоды въ 15 громадахъ того повѣта. Заряджено ліквідацію. — Выливъ Рабы и Вислы пошкодивъ збôжу въ 30 громадахъ, а 9 потерпѣло вôдъ граду. Въ 17 громадахъ повѣта бжеского градъ знищивъ майже зовсѣмъ збôже на поли.

— **Огнѣ**. Дня 18 с. м. о год. 10 въ ночи выбухнувъ пожаръ въ Новôмъ Санчи на передмѣстю званôмъ Залубниче въ складѣ нафты и мази у жида Люстбадера та запаливъ ще два другй домы. Що огонь дальше не розширивъ ся, завдячити треба тамошному комінареви Стемплевскому, котрый заравъ въ першôй хвили пожару занявъ ся при помочи кôльканацять робôтникôвъ ратункомъ. Опôсля наспѣла охотнича сторожа пожарна и двѣ компаніи войска. Не обезпечена шкода выносить 7000 зр. Въ Старôмъ Санчи згорѣвъ млынъ п. Статулевича разъ зъ запасами муки и збôжа вартости 60.000 зр. Оба пожары выбухли въ наслѣдокъ неосторожного обходженя ся зъ нафтою. — Втраты погорѣлцѣвъ въ Поздячи коло Мостискъ, не покрытй зовсѣмъ асекураціею, выносять 12.000 зр. Огонь повставъ зъ неосторожности 10-лѣтного хлопця, котрый бавивъ ся сѣрниками, коли люде були въ бôльшôй части въ поли.

— **Зъ салѣ судовои**. Передвчера вôдбулась передъ трибуналомъ розправа противъ Данила Вороняка, родомъ зъ Липины коло Старого Села, обжалованого о пôдроблюванє грошей. Всѣ свѣдки потвердили, ще въ р. 1890 и 1891 кружили мѣжь людьми фальшивй шѣстки и двайцятки. Жандармъ выслѣдивъ, що грошѣ тй пôдроблювавъ Данило Воронякъ, котрый въ шабасъ шинкувавъ въ корчмѣ Реннера. Вôнъ признавъ ся, що зробивъ двѣ фальшивй шѣстки въ той спосôбъ, що выкроѣвъ зъ бляхи колечко такои величины, якъ шѣстка, и на обохъ сторонахъ его выбивъ обухомъ сокиры стемпель шѣстки. Такй шѣстки можна було дуже легко спôзнати, та всежь були они и зъ гôршого матеріялу и наслѣдували стемпель австрійскои монетарнѣ. За те трибуналъ засудивъ Вороняка на оденъ мѣсяць тяжкои вязницѣ — Въ послѣднихъ дняхъ вôдбулась въ судѣ такожь розправа о два братоубійства. Григорій Дептіхъ, рôльникъ зъ Рясны польскои, посперечавшись дня 22 цвѣтня зъ рôднымъ братомъ своимъ Михайломъ, зробивъ ему рыскалемъ таку рану въ головѣ, що той по кôлькохъ дняхъ померъ. Дептіхъ признавъ ся самъ до того пôдчасъ слѣдства, але сказавъ, що робивъ се въ оборонѣ власнôй, бо братъ кидавъ ся на него зъ ножемъ. Однакъ слѣдство выказало, що то неправда, що братъ на него не нападавъ, отже обжалованый сповнивъ убійство нарокомъ. Засудъ ще не званый. — Подôбну справу розбиравъ трибуналъ передвчера. Якъ мы своего часу доносили, убивъ дня 12 мая въ Лѣсневичахъ Дамянъ Сташкôвъ въ суперечцѣ брата своего Трохима. Пôдчасъ слѣдства Сташкôвъ признавъ ся до вины, боронивъ ся, що бивъ брата въ гнѣвѣ и розъяреню и не знавъ, що робить. По оборонѣ дра Панета увôльнили судѣ присяжнй обжалованого вôдъ вины и Сташкова заразъ выпущено на волю. — Четверта розправа, яку въ тыхъ дняхъ розбиравъ трибуналъ судѣвъ присяжныхъ, була такожь о убійство. Иванъ Озембловскій зъ Рокитна, побивъ свою матѣрь граблями такъ сильно, що та по кôлькохъ годинахъ померла. Судѣ присяжнй засудили его одноголосно на 15 лѣтъ тяжкои вязницѣ.

— **Въ справѣ маневрôвъ пôдъ Перемышлемъ**, котрй мають вôдбути ся тамъ въ дняхъ мѣжь 8 а 13 серпня с. р. пôдъ проводомъ ц. и к. инспектора крѣпостнои артілеріѣ, доносять, що тамъ буде вести ся проба ставленя польнои зелѣзницѣ въ округѣ укрѣпленыхъ таборôвъ, на котрй має вôдбувати ся нападъ. Въ тыхъ фортахъ, що мають стояти фронтомъ до нападаючого войска, роблять ся вже вôдповѣднй приготовленя до сего рода обороны.

— **Цѣкавй вправы войсковй** вôдбули ся минувшои ночи у Львовѣ, на поляхъ коло дому инвалідôвъ. Вôддѣлъ піонерôвъ выставивъ насампередъ пекарскй печѣ, въ котрыхъ вôдтакъ вояки изъ всѣхъ тутешныхъ полкôвъ пѣхоты и артілеріѣ, приучуванй до того черезъ рôкъ, выпѣкали хлѣбъ. Вправы тй мали на цѣли приучити вôдповѣдне число воякôвъ, котрй бы пôдчасъ вôйны, колибъ случайно не стало хлѣба, могли заступити фаховыхъ пекарѣвъ. Вправы тй вôдбували ся пôдъ проводомъ провіянтовыхъ офіцирôвъ, а матеріялу доставили тутешнй маґазины войсковй.

— **Бôй на „Выгодѣ"**. Выгода — то корчма въ Перемышли, въ котрôй минувшои недѣлѣ була вôйна. Вояки 10 полку пѣхоты (перемыского), попросили чемно всѣхъ „цівілѣвъ", щобы були ласкавй вынести ся своимъ коштомъ зъ коршмы, бо „буде вôйна". И дѣйстно розпочалась вôйна межи вояками того полку, а вояками вôдъ инжінеріѣ войсковои (Нѣмцями) Мѣжь обома сторонами була вже вôдъ довшого часу якась ненависть, бо женісты, якъ кажуть, мали кепкувати собѣ изъ своихъ товаришѣвъ вôдъ пѣхоты, при чôмъ не обôйшлось и безъ докорôвъ народностямъ и рускôй и польскôй. Досыть, що въ недѣлю въ наслѣдокъ того, прийшло ажь до вôйны. Вояки въ 10 полку пѣхоты зôбравшись въ великôмъ числѣ, напали на кôлькадесять женістôвъ зъ такою силою, що побили ихъ, ранили кôлькохъ легко а одного навѣть дуже небезпечно. Кажуть, що оденъ воякъ утѣкаючи зъ поля битвы утопивъ ся въ Сянѣ. Коли опôсля наспѣла патроль войскова, застала лишь пусте побоювище зъ ранеными на нѣмъ вояками.

— **Утопивъ ся въ Сянѣ** въ Перемышли дня 22 с. м. 4-лѣтный сынокъ тамошного мѣщанина М. Хлопець сѣвъ собѣ до човна, та выпавъ зъ него и щезъ пôдъ водою, закимъ люде вспѣли човенъ вôдчепити, щобы его ратувати.

— **Саранча** впала на Кавказъ въ невиданôмъ множествѣ. Поѣздъ товаровый, що ѣхавъ передъ кôлькома днями зъ Баку до Тифлісу, мусѣвъ въ дорозѣ станути, бо не мôгъ пробити ся крôзь саранчу.

— **На що султанъ выдає грошѣ?** Въ Туреччинѣ бѣда; каса державна не выплачує часомъ цѣлыми мѣсяцями платнѣ урядникамъ та воякамъ, але султана не обходить се нѣчого. На харчь для своихъ 36 жѣнокъ першого ряду выдає вôнъ 600.000 франкôвъ, на одежу для нихъ 750.000, на всѣлякй дрôбнй выдатки и платнѣ для нихъ міліонъ франкôвъ, на удержанє 1780 женщинъ до послуги 900.000 франкôвъ, на удержанє 2000 воротарѣвъ та евнухôвъ 375.000, на удержанє осôбъ, що товаришать жѣнкамъ его пôдчасъ проходôвъ 250.000, а жѣнкамъ, що зъ рôжныхъ причинъ мусѣли уже покинути султаньскій серай, 2½ міліона франкôвъ. Въ загалѣ скарбъ турецкій выдає лишь на наведенй позиціи мѣсячно шѣсть міліонôвъ триста сѣмдесять и пять тысячь франкôвъ!

— **Не всюды дадуть ся люде дурити.** Маґнетичнôй дамѣ, пани Абботъ, званôй такожь „малымъ маґнесомъ Ґеорґіѣ", про котрои то якусь нѣбы чудесну силу мы своего часу обширно доносили, приключила ся въ Венеціи дуже немила пригода и то така, въ котрôй навѣть єѣ чудесна сила не могла нѣчого помогти. Дня 16 с. м. продукувала ся она тамъ въ театрѣ Ґольдовіого, але Италіянцѣ вже напередъ не хотѣли вѣрити въ єѣ чудесну силу и пôдняли пекольный крикъ и свистъ, скоро лишь она показала ся на сценѣ. Коли же она розпочала свои продукціи и старала ся удавати нѣбы то якусь чудесну силу, Италіянцѣ такъ озлобили ся на то туманенє людей, що кинулись на сцену, выхопили вôдъ неѣ біляровый кій и стали чудесну даму безъ всякого чуда обкладати таки єѣ власнымъ инструментомъ. Єѣ чоловѣкови було бы ще гôрше стало ся, бо его були вже схопили и хотѣли выкинути черезъ вôкно зъ першого поверха на улицю, але на щастє надбѣгла ще завчасу поліція и выратувала его. Чудесна дама и єѣ чоловѣкъ мусѣли середъ темнои ночи утѣкати зъ Венеціѣ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 24 червня. Комісія валютова ухвалила 20 голосами противъ 11, не выбивати грошей нікльовыхъ.

Берлинъ 24 червня. Италіяньскій міністеръ Брінъ бувъ вчера зъ візитою у посла Гацфельда а вôдтакъ бувъ Гацфельдъ на авдієнціи у колороля Гумберта. Король и королева, цѣсарь и кн. Леопольдъ зъ женою ѣздили вчера въ супроводѣ міністра Бріна пароходомъ по гавельскихъ озерахъ. Нинѣ вечеромъ має королевска пара вôдъѣхати домôвъ.

Софія 24 червня. Судъ военный вызначивъ головну розправу въ процесѣ о убійство Белчева на день 30 с. м.

— Жартуєшь, Ярино, — сказавъ Остапъ а въ серцю було ему прикро, — а мати? а батько? додавъ лагоднѣйше.

— Мати, батько, то правда! — вôдповѣдала она сумно. — Мати, батько, наша хата, поле — тяжко то покинути. А що бы они безъ своеѣ одиначки почали? Ну, то якъ бы я за тобою не могла пôти, то бы — отъ — и сама не знаю.

Вôдскочила вôдъ дерева, пôрвала скопець и закрывши собѣ очи, побѣгла до оборы. Остапъ вставъ задуманый, сумный, майже розгнѣваный и замкнувъ ся у своѣй комнатѣ. Въ годину потôмъ Ярина шукала его пôдъ дубомъ, въ городѣ, на перозѣ, закрала ся пôдъ вôконце, побачила, якъ вôнъ сидѣвъ за столомъ и додумалась, що утѣкає передъ нею: въ той порѣ, коли звычайно сидить на подвôрю, замкнувъ ся въ хатѣ.

— Такъ то! — шепнула тихо до себе.— Хоче, то не побачить мене бôльше, але я буду его бачити.

И скорымъ ходомъ пôшла въ село.

(Дальше буде).

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнŷ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвской“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

всякŷ ефекты и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадиои провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

4½% листы гіпотечнŷ.	4% пожичку пропінаційну галицку.
5% листы гіпотечнŷ преміованŷ.	5% „ „ буковиньску.
5% листы гіпотечнŷ безъ преміи.	4½% пожичку угорской желѣзнои дороги державнои.
4½% листы Тов. кредитового земс.	4½% пожичку пропінаційну угорску.
4½% листы Банку краевого.	
4½% пожичку краеву галицку.	

4% угорскŷ Облигаціи индемнизаційнŷ,

котрŷ то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе и продае **по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.**

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймае вôдъ Вп. купуючихъ всякŷ выльосованŷ, а вже платнŷ мѣсцевŷ паперы цѣннŷ, якъ также купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцевŷ лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрŷ самъ поносить. 2

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

ц. и к. ВОЙСКОВŶ ШКОЛЫ

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., уперѣдъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жени и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовŷ и господарскŷ обявы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якŷ на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатŷ змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

На пору кураційну 1892

поручае справдѣ добрый

ЧАЙ

россійскій 78

Сидôръ Воль

властитель одинокои торговлѣ лише чаемъ, котра **истнуе вже 22 роки**

у Львовѣ, Сикстуска 6.

Штучнŷ 73

зубы и щоки

пôсля найновѣйшого системy американьского въ каучуку, золотѣ и цельольоідѣ, якъ також всякŷ направы зубôвъ и то дешево, навѣть на раты спорудкае ателіе дентистично-технічне

Б. БЕРҐЕРА

у Львовѣ ул. Кароля Людвика ч. 5.

домъ Всп. п. Штроменґера.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Подроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, также по цукорняхъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.